duob⁊ neceſſe eſt vt hō faciat. Aut em̄ ſuis opibus deū vel honorat vel vituperāter ꝯtemnit. Ad hoc em̄ deus optimus hominē condidit vt ſuis opibus ſe honoraret ⁊ extolleret: que ſi mala ⁊ reproba fuerint deum maxime inhonorāt: vituperāt: blaſphemāt. Et qr ex amore honor. timor. laus. ſpes. ꝯfidētia obediētia ⁊ oīne bonoꝝ germē erūpit: ſequit̃ ꝙ qui deum nō amat. nec etiā honorat. nec timet. nec laudat. nec illi fidit. nec obedit. Talis igit̃ homo corde ⁊ ope deū deſpicit. deū inhonorat. deo rebellat **Dominicus.** Ex iſto licꝫ intueri ꝙ quia honor dei ⁊ dei ꝯtemptus maxime opponūtur. iō ſicut nullū maius bonū pōt facere hō q̃ꝫ deū veraciter honorare: ita nullū grauius malū q̃ꝫ deum nequiter inhonorādo contemnere.

Raymūdus. Verū id quidē. Nam q̄ deū inhonorat ⁊ deo et ſibiipſi ⁊ oīni creature maximā iniuriā ⁊ ꝯtumeliā facit. Cōtemnit reuera oēs creaturas: id eſt nō eas honorat qr dei ſunt qui rerū deſpicit creatorē. Et ſic in dei ꝯtemptu includūtur infinite iniurie. infinite ſupbie. infinite nequicie. Sicut igitur ex vno honore dei multiplicant̃ honores infiniti: ita ex vno contemptu dei infiniti contēptus generātur **Dominicus.** Ve igit̃ ſupbiſſimo illi qui deū ꝯtemnēs p̄ſumpſerit inhonorare

Q) honor ꝓprius eſt dei honori cōtrarius ⁊ capitalis inimicus ¶ Caplm. xxxviij

Raymundus. Ex his que nūc diximus aliquantulū lucet q̃ꝫ ſit vere ꝑuerſum deū inhonorare atq̃ꝫ ꝯtemnere. Graue igit̃ peccatū eſt qñ hō ſuis opibus deū inhonorat: ſed oīm grauiſſimū qñ ꝑ ſua opa ſe vult ab alijs honorari. laudari ⁊ extolli: propriā queritās famā ⁊ gloriā. Naꝫ hoc modo ſtudet laborat ⁊ opatur e directo ꝯtra deū ⁊ cōtra ſuā gloriā ⁊ honorē Et talis oparius ſubdolus ⁊ ꝑuerſus: eo ꝙ agit ꝯtra intentionē ⁊ ordinatōem dei: efficit̃ manifeſtus ⁊ capitalis inimicus illius: ſuū honorē ⁊ famā ⁊ gloriā illi violēter eripiens ⁊ ſibiipſi fallaciter aſſcribēs. Qui em̄ ſuā nō dei gloriā querit ſeipm deum cōſtituit. de ſe ydolū facit ꝙ vult ab alijs honorari ⁊ predicari. ⁊ ita ꝑ ſuam arrogantē impiāq̃ꝫ ſupbiam belluꝫ. rixam. et diſcordiā grauē in ſuū ſuſcitat creatorē **Dominicus.** O bel

lum inerme funeſtũ ⁊ inglorıũ. de quo nullā ipe victoriā repor
tabit. ſed ſtragē. confuſionē. ignominiā Raymũdus Nihil
verius. Sed vt aptius agnoſcas ꝙ inexpiabile malũ ſit homi
nē ſuum ꝗrere honorē audi paucis que dico Dominicus.
Audio Raymũdus Hō certe dũ oīa agit ꝓpter ſuā famā
et gloriā occupat cor ſuũ principalit̄ circa ꝓpriũ honorē quem
cogitat. quem queritat. quem ſꝑ deſiderat. Et ita ſeipm̄ in ſuo
corde deũ ſtatuens ſeſe honorat. ſe laudat. ſe diligit. ſe ample/
ꝑatur. Qui igit̄ merito deberet cor ſuũ occupare circa honorē
dei ⁊ deũ in ſuo corde recipe: ecōtrario cor ſuũ occupat ad lau
dem ꝓpriā ⁊ illic ſeipm̄ collocat ⁊ vt deũ adorat. Domini/
cus. O iniuriā maximā Raymundus Eſt ⁊ alia iniuria ma
ior. Nō em̄ ſufficit ei occupare cor ſuũ circa ꝓpriũ honorem.
ſed vult ꝙ corda alioꝝ hoīm (que vaſa ſunt honoris dei) occu
pent̄ ⁊ impleantur de ſuo honore: de ſua fama ⁊ gloria. Cupit
em̄ hic talis ſuꝑbiſſimus vt oēs hoīes contēpto deo ſuũ ho/
norē: ſuam eſtimatiōem: ſuā laudem ament. ꝑdicent. magnifi/
cent. Vult em̄ ſꝑ creſcere ⁊ multiplicari. ⁊ imaginē glorie et ſa
piētie ⁊ pulcritudinis ſue (licet ſit corruptibilis ⁊ fictilis) imꝓ/
mi ⁊ dilatari ꝑ corda hoīm: vt ſemꝑ de illo cogitent. illũ amēt
illũ loquant̄ ⁊ predicēt Vult igit̄ totũ mundũ quantũ ad ſe at
tinet circa ſuũ honorē continue occupari. Itaq; vult deũ ex/
pellere de regno ſuo: de domo ⁊ habitaculo ſuo. Domini/
cus Hinc merito efficit̄ hō dei hoſtis: dei maximus inimicus

De multiplici malo quod orı tur ex honore proprio.

Raymũdus. Preter hec mala ſunt ⁊ alia nō minus execrā
da. Primũ eſt: qui querit ꝓpriũ honorē totũ mundũ cupit re
ducere ad ſeipm̄. ⁊ ſic ꝑuertit ordinē vniuerſi. q̄r creaturas in
torquet ad aliũ finē ꝙ eas ordinauerat deus. Vult em̄ ipe vt
deus a creaturꝫ honorē recipere ⁊ ſe ab oībus venerari. Et ſic
hō hmōi eſt totus ꝑuerſus in ſemetipo: deũ oīaq; cōturbans
Secundũ malũ. q̄r hō qui ꝗrit ꝓpriũ honorē facit ſibiipi ma/
ximũ damnũ ⁊ detrimentũ ⁊ incōmodũ. Sicut em̄ duꝫ hono
ratur deus tũc creſcit tũc ꝓficit hō: ita dũ honorē ſibi attribu
it in ſumma egeſtate remaneat ncc̄e eſt Tertiũ. hō qui ſuũ que
rit honorē deſtruit quantũ in ſe eſt deũ factorē ſuũ. ⁊ ex ꝯſequē
ti elongat ſe in infinitũ a deo. tantũq; diſtat a deo ꝗntũ diſtat

ſua intētio ab intentiōe dei. Et qꝛ totum bonuꝫ hoīs deus eſt
ideo quantū magis lōginquat a deo tantū magis recedit a bo
no ſuo. Quartū. dum hō elongaꝷ in infinitū a bono ſuo: neccē
eſt vt ꝓpinquet maxio malo ſuo cadatqꝫ in tam ꝓfūdū malū
quantū deus eſt altū bonū. Cadit ergo in īmane ꝑcipitiū oīm
calamitatū ꝛ in abyſſum maloꝝ omniū. Quintū. hō querēdo
ſuum honorē facit deo infinitā iniuriā ꝛ offenſam. ideo ꝓmere
tur penā perpetuā ꝛ infinitā. Sextū malū. homo ꝗ querit ſu-
um honorē excecat ſemetipſum. Honor em̄ iniuſtus tenebre
ſunt: que cordis oculos adeo obnubilant ꝛ obſcurāt ꝛ ab om
ni vera luce alienos reddūt: vt homo nec deum nec ſeip̄m nec
totū vniuerſum poſſit agnoſcere. Poſitus em̄ extra deum: ex-
tra luceꝫ: extra veritatē nullum bonū nullū malū poteſt diſcer
nere. nec inter veꝝ ꝛ falſum: nec inter dulce ꝛ amarum ponere
rōnem. Septimū. homo ꝗ querit ſuū honorē totū fundamē
tum ſuū collocat in mendacio. in errore. in vanitate. in decep-
tione. in malo: ꝛ in nihilo. Honor em̄ ꝓprius mendaciū ꝛ er-
ror ꝛ nihil eſt. Querēs igiꝷ propriū honorē ſeruū ſe facit vani-
tatis mendacij ꝛ nihili. ꝛ ſeip̄m qui inter creaturas omniū eſt
nobiliſſimus expēdit ad errorē atqꝫ ſtulticiā ꝛ amentiā. Octa
uū malum. cū om̄is honor ſit extra eum qui honoraꝷ. hinc ſe-
quiꝷ ꝙ homo ad ſuū honorem operās ꝛ illum multiplicare ge
ſtiens edificat extra ſe rem vaniſſimam que ſtare nō poteſt. et
ita introrſum vacuus remanet ꝛ omni ſolido bono priuatus.
Nono. homo ſuū ambiens honoreꝫ perdit tēpus ſuum. ꝑdit
laborem: ſtudiū ꝛ conatum ſuū. tenditqꝫ ad impoſſibile. qꝛ ſu-
us honor nunqꝫ poterit ꝑfici nunqꝫ impleri. Sꝫ ſolus dei ho
nor (cui reſiſtere nemo poteſt cuꝫ ſit omnipotēs) hic ꝑficietur.
hic ꝯſummabiꝷ. hic manu tenebiꝷ in ſecula ſeculoꝝ. Domi-
nicus Hoc poſtremū maxime deberet hoīem auertere ab am
bitōe ꝓprij honoris qn̄ nec illū quantū volet poterit acq̄rere.
nec vtcūqꝫ adeptū poterit retinere Raymūdus. Decimū ꝛ
maximū malum eſt. ꝙ ſicut honor verus ꝛ ꝯfuſio opponūtur
ita laus ꝛ vituperiū. gl'ia ꝛ opprobriū. Et ſicut honor nō pōt
mutari niſi in ꝯfuſionē. ita laus ꝛ gloria nō niſi in vituperiuꝫ ꝛ
opprobriū. Et qꝛ null⁹ honor verus eſt niſi honor dei cui etiā

et laus vera eſt ⁊ gloria vera. Idcirco hō qui honorat. laudat et glorificat deū nunq̄ʒ illū ſequet̄ cōfuſio. nunq̄ʒ vituperium. nunq̄ʒ opprobriū. Sed ſi querat ſuū honorē. ſuā laudē ⁊ gloriā oportet vt ꝑueniat ad eternā confuſionē. ꝑpetuū vituperium. ⁊ opprobriū ſempiternū qđ nō delebitur Dominicus Merito id ſequit̄. Nā ex quo honor ꝓprius hoīs eſt ꝑuerſus inordinatus. falſus. tortuoſus. caducus. miſer. iniuſtus. mendax. vanus. erroneus. ideo ꝑmanere nō poteſt. ſed cōcidet. tabeſcet. deficiet: ⁊ ſequet̄ illū ſumma ignominia qn̄ reuelabitur cōfuſio nuditatis eius. ⁊ pudenda eius in ſuā faciē retorquentur. Eant nūc ꝓprij honoris queſitores ⁊ ad breue tēpus in ſuis laudibꝫ exultent vt ꝑpetua ꝯfuſione ꝯtriſtentur.

Q) hō obligatur ex parte honoris dei credere omnibus verbis eius ⁊ ea honorare

¶ Capitulum. xxxix.

Raymundus Quoniā quidē vt ſupra declaratū eſt ꝙ deo honor attribui debet in ſummo gradu. ſi igit̄ homo honorat deū neccē eſt vt ⁊ verba dei honoret ⁊ credat cū omni reuerētia deo loquēti. Quādo eñ credit hō verbis dei tūc reputat eū veracem iuſtū ⁊ ſanctū. ſine fraude. ſine mēdacio ſine dolo. atq̄ʒ ita honorat deū credēs ſine aliquo teſtimonio. ſine aliqua ꝓbatione ſimplici verbo dei: ſolū quia ip̄e dicit vel dici fecit qui fallere ⁊ mentiri neſcit. Alioq̄n niſi credidero cuʒ omni aſſenſu verbis eius: etiā etſi videant̄ vel obſcura vel extranea facio deo maximā iniuriā: vituperiū: ⁊ contēptum. Debemus igitur p̄mo credere verbis dei, ꝓpter ſuū maximū honorē. vtpote q2 ille loquit̄ quē nephas eſt mendacē aut friuolū eſtimare. Secūdo debemus credere v̄bis dei rōne ſue excellētiſſime maieſtatis ⁊ auctoritatis. Si loquenti alicui ſapienti aut regi aut p̄ncipi fidem habemus: multo magis regi regū dn̄o dominoꝝ credi debet ⁊ aſſentiri. Tertio rōne ſue infinite bonitatis et puriſſime pietatis credi oportet verbis dei Nam qđ bonus hō loq̄tur facile admittit̄: multo amplius admitti debꝫ qđ loquit̄ optimus ⁊ ſapiētiſſimus deus. Quarto. deo credi debet rōne ſue infallibilis veritatis Eſt eñ ip̄e ſumma veritas ⁊ ſum

Debemus credere v̄bis dei.